

Andrejs un sliktais vārds

Džūlija K. Donaldsone
Balstīts uz patiesu stāstu.

„Es centīšos nožēlot, rīkoties labāk, lūgt.”
(Children’s Songbook, 98. lpp.)

Tu domā, ka esi labāks par visiem citiem,
„jo tu nelamāties,” starpbrīdī teica Nikolajs.

„Tā nav taisnība,” Andrejs atbildēja.

„Tad kādēļ lai tu nepateiktu vienu lamu vārdu?

Tikai vienu! Tas taču tevi nenobeigs.

Visi citi lamājas.”

Andrejs sarāvās. „Es vienkārši negribu.”

Andrejs zināja, ka lamāties ir slikti, jo tas liek Svētajam Garam viņu atstāt. Andrejs vēlējas, lai ar viņu būtu Svētais Gars. Tādēļ viņš nelamājas.

Andrejs bija jaunpienācējs, un līdz šim Nikolajs bija vienīgais no sestās klases, kurš gribēja ar viņu draudzēties. Bet Nikolajs ik dienu nelika viņam mieru ar aicinājumiem lamāties. Un Andrejam ar katru dienu bija arvien grūtāk viņam atteikt. Turklāt Andrejam

bija bail, ka Nikolajs pārstās ar viņu draudzēties, jo tad viņš būtu pavisam vientuļš.

„Pasaki tikai vienu lamu vārdu!” Nikolajs teica pēc skolas. „Tad es likšu tevi mierā.”

Beigu beigās Andrejs bija tik noguris

no viņa prasībām, ka pateica vienu lamu vārdu — vienu, kas nebija nemaz *tik* slikts.

Nikolajs pamāja. „Labi, tagad tu esi viens no mums.”

Pēc tam ar Andreju sāka sarunāties arī Nikolaja draugi.

Viņi kopīgi pusdienoja un starpbrīdī uzspēlēja

futbolu. Taču iesaistīšanās Nikolaja draugu lokā līdzinājās staigāšanai pa plūstošām smiltīm. Jo vairāk laika Andrejs pavadīja kopā ar viņiem, jo vairāk viņš sāka runāt un rīkoties tā, kā to darīja viņi. Un viņi visi lamājās. Bieži. Viņi smējās cits par citu un mētājās ar apvainojumiem. Viņi stāstīja rupjas lietas par skolotājiem. Viņi bieži dusmojās un izturējās nejauki. Andrejs palēnām sāka arvien biežāk dusmoties un atrada arvien vairāk iemeslu, lai lamātos.

Kādu vakaru, kad mammas un tēta nebija mājās, Andrejs sastrīdējās ar savu vecāko māsu Katju par to, kādu raidījumu skatīties. Pirms Andrejs paspēja aizdomāties, viņam paspruka lamuvārds.

Katja izskatījās šokēta. „Es pateikšu mammai.”

Andrejs ieskrēja savā istabā un aizcirta durvis. Kas viņiem visiem kaiš? Kāpēc viņi visu laiku viņu sadusmo? Kad mājās pārnāca vecāki, Andrejs, pavēris durvis spraudziņu, dzirdēja, kā Katja saka: „Mammu, Andrejs mani nolamāja.”

„Ko?” Mamma izklausījās pārsteigta. „Andrejs nekad nelamājas.”

Andrejs aizvēra durvis un iemetās gultā. Viņš domāja par to, kā viņš ir mainījies kopš brīža, kad sāka lamāties. Viņš jau ilgu laiku nebija jutis Svētā Gara klātbūtni.

Andrejs nometās ceļos pie gultas un lūdza. „Mīlais Debesu Tēvs, man ļoti žēl, ka es esmu bijis nelaiņns un dusmīgs. Man žēl, ka es esmu sācis lamāties. Turpmāk es rīkošos labāk.”

Lūdzot Dievu, Andreja sirdi piepildīja siltas jūtas. Pirmo reizi, kopš viņš bija sācis lamāties, viņš sajutās patiesi laimīgs. Viņš zināja, ka Dievs viņu mīl, un varēja sajust Svēto Garu. Viņš juta, ka viņam ir piedots, un zināja, ka var mainīties un kļūt labāks.

Pēc lūgšanas viņš izstāstīja mammai patiesību un

atvainojās Katjai. Pēc tam Andrejs jutās labāk. Pēc grēku nožēlošanas viņš jutās labi.

Nākamajā skolas dienā Andrejs nepusdienoja kopā ar Nikolaja draugiem. Viņš apsēdās līdzās dažiem bērniem, kurus nepazīna. Kaut arī būs vajadzīgs laiks, Andrejs zināja, ka viņš atradīs draugus, kuri būs krietni, priecīgi un nelamāsies. Tāpat kā viņš. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

VP

UZDEVUMS

„Es pieminēšu Debesu Tēvu un Jēzus Kristus Vārdu ar godbijību. Es nelamāšos un nelietošu rupjus vārdus.” (Mani evaņģēlija standart.)

Paņem papīra lapu un uzraksti vai uzzīmē, kā tu jūties, sakot labus vārdus. Lapas otrā pusē uzraksti vai uzzīmē, kā tu jūties, sakot sliktus vārdus.

Izlasi 3. Mozus 19:12. Kādēļ ir svarīgi pieminēt Debesu Tēvu un Jēzus Kristus Vārdu ar godbijību?

Paprasi kādam no vecākiem vai vadītājiem, kādēļ mums ir svarīgi runāt labus vārdus un kā tas ir viņus svētījis.

Es aicinu sevi . . .

_____

_____

_____